

καὶ σὺν Ρήγας μας σπαθὶ μὲ καμάρι καὶ μὲ πάσο
εἰς τὴ Σύρα μὴ χερὰ πῆγες καὶ ἤλθες μὲ τὸν Ἄσοο.

Βασιμαδάκῃδες σ' ἐπῆραν καὶ Λαδοπούλοι κλεινοί,
Συριακοὶ καὶ Συρικοὶ,
καὶ σ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον καὶ ἴσθης δὴ μεγάλας Σύρας,
ποῦ τὸν πάλαι Φερεκυδὴ τὸν ἐπέθαναν ἢ ψεῖραις.

Τὶ πομπώδης τελετὴ!
κωνοκίων βρονταὶ καὶ κρότοι,
ζαχαράτα, κουφετὶ,
καὶ ὀλοένα φαγοπότι,
τοῦ Βιτάλλη προσωφηνήσεις,
χειροφιλικὰ θεσμῶν,
καὶ μυρία συγμνησεις
τοῦ πατρὸς τῶν οἰκτιμῶν.

Π. — Ἡ δὲ γλώσσ σου καὶ πάλιν ἀνεκμηθῆσαι ἐξίστορει,
λόγοι δ' ἤχησαν τρανοί,
μὲ κριμῶσοι Συριακοί,
ποῦ ἴσθης τοῖσι τὸ συμφέρον εἶναι μάντικα καὶ μακρότα,
ἀνταπῆνθησαν βροδῆτες : « μὴ τὰ λές πολὺ καλὰ,
πλὴν ἴσθης Σύρα θάβηγ πρώτος ὅποιος δώση πρὸ πολλὰ ».

Καλῶς ἦλθες, Θεοδωρῆ, λουκουμῶν βαπτῆς κουτὶ,
τίναξε τῆς φαρβορίταις γῆν καὶ πῆσαν κουφετὶ.
Μὲ τὸν Ἄσοο ἴπγες καὶ ἤλθες, ὁ δὲ πόντος ἐμυκῆτο
καὶ ἦτον βλος ἄνω κάτω,
καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων εἰς τὸν τόσον κλονισμὸν
ἐκάνον πολλὰς ρουκέτας γῆ τὰς νίκας τῶν θεσμῶν,
μὲ δὲν εἶπαν καὶ γῆν σὲ πῶς ἐκλείσθης ἴσθης κοκέτα
καὶ πῶς ἐρρίζες καμμὰ πολυτάραχη ρουκέτα.

Φ. — Στάεις ντοῖρος ὁ παππούλης, καὶ ἄν ἡ θάλασσα φουσκῶνῃ,
πρῆμα μ' ἔλους τοὺς ἀνέμους ἔκκαπται τὸ Κορδόνι,
καὶ ἴσθης γέρον τὴν πακοῦκα
γράφει καθημὰ φουρτοῦκα.

Καλῶς ἦλθες, Θεοδωρῆ, μὲ τὸν Ἄσοο τὸ ζερφετὶ,
καὶ ἄν λουκουμῆ Συριανὰ γῆν τοὺς φίλους ἔχεις φέρει,
δοσε, μπάμπια, καὶ σ' ἐμάς γῆν καὶ νεώσωμε τὴν γλύκα,
καὶ γλυκὺς ἐν τῷ χαλβῆ καὶ ἐν τῷ λουκουμῶ νίκας.

Ἦσαν καὶ ἴσθης Μικτὸ μὲ βῆμα πηδηκτὸ.

Φ. — Ζήτω, παιδιὰ, καὶ τοῦ Μικτοῦ... μωρὸ γῆν κῦττα
[σπήταρος...]
Ζήτ' ὁ Παππαγεωργῆρος, Ζήτω καὶ ὁ Φλογατῆρος.
Βγῆτε καὶ σῆς, μωρὸ Μικτοί, πολλὰ καὶ ρητορέψετε
καὶ νὰ μὰς ἐρεθίσετε καὶ νὰ μὰς ἀγριέψετε.

Π. — Ἄς πιτοῦσιν τὰ μωτῆρα μας καὶ τοῦ Μικτοῦ τὰ
[σάλια,
'πέστε μας νὰ τσακίσωμε τῶν ἄλλων τὰ κεφάλια.
Θέλω νὰ ἴδω τὸν Νέγγαρο, νὰ ἴδω καὶ τὸν Ρεσίναρο,
θὰ πῆμα καὶ ἴσθης κερφετὸ νὰ πείζωμε κοντσίναρο.

Φ. — Νὰ καὶ τὰ Πειραιωτάκια ἴσθης Μικτοῦ μας τὸ κονάκι
καὶ ὁ Μάκ-Δούκλιος μαζὶ τῶν, ποῦ τὸν λένε καὶ Τζωνάκι.
Βάστα με, ρὲ Περικλέτο, καὶ θὰ βγάλω τὴν κουμπούρα,
ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν Μάκ-Δούκλι, ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν
[Τζαμουρά.

Π. — Κόνταρε Θεοτόκαρε, πρόβαλε ἴσθης μπαλκόνιαρε
καὶ ψάλε τὸν Κορδόνιαρο.
'Μίλησε, Τζῶντῆρα, καὶ σὺ μὲ τόνον θηριώδη,
ποῦ νὰ χαρῆς τὴ γόβα σου καὶ τὸ χυτὸ σου πόδι.

Φ. — Βγάλε μὴ τὴν σκαρπινάρα
καὶ κωνήγ' ἀπὸ κοντὰ
τὴν κυρία Κορδονάρα
νὰ τὴν κάνης ντῆ καὶ ντῆ.

Ἦσαν καὶ ἴσθης Δραγοῦμη τὸ σαλόνη, ὅπου μὲ τὴν ἐλγὰ καὶ Δάφνης κλώνοι.

Φ. — Πῶ! πῶ! καὶ ἴσθης χλακαμῶς, λαός, ἀνεμοδούραρος,
ἐλθοδονομοσάραρος, ψηλοκαπελκιδούραρος.
Θέλω τὸν Βεζανήδωρο τὸν Σόταρο ν' ἀκούσω,
μὲ καὶ τὸν Χριστοφόραρο, γῆν καὶ τοὺς ἀντικρούσω.
Βαρῶτε καὶ σῆς ἐργα, γὰρ πωρὶ μιχτήρα,
καὶ τῶν τριῶν συνδουκῶν Ζήτω καὶ κόνταρε Ζήτω.

'Απὸ τοὺς τρεῖς δὲν ζερωμε σὲ ποῦν νὰ σταματήσωμε,
μὲ τῶρα, Περικλέταρε, παρὰ τὰ τὸν Δραγοῦμαρο,
καὶ ἔμπρὸς τὸν Καλλησπέραρο, γῆν καὶ πῆμα ν' ἀπαντήσωμε,
ποῦ πρὶν νὰ γίνουσι ἐλογοὶ τὸν μῦκισμα μὲ φομαρο.

'Αμέσως Ζήτω φωνάζε καὶ γῆν τὸν Τημελῆ,
μὲγαν ἱεροκήρικα, ποῦ θεϊκὰ μίλει.
Τρεῖς Ζήτω καὶ ὁ Τημελάρο, ποῦ τῆς ψυχῆς θὰ γιάνη,
καὶ ἄν ἀπαιρηθῆ καὶ ὁ Τημελῆς,
αὐτὸς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
σὺν ἐκκλησίαις ἔμειναν βεδάκιος θὰ τὸ κῆρη.

Καὶ τῶρα, Περικλέταρε, γενναῖε τὸν γενναῖον,
ψάλωμε τὸν Θεοκλήτο, Μητροπολίτην νέον,
ἱεροφάντην ἄξιον, τὰ μέλιστα χρυσῶν,
καὶ εἰς ὅλους ἀρεστόν,
ἄς δεηθῶμεν δὲ θεσμῶς μετὰ παντὸς πολίτου
αὐτοῦ τοῦ Θεοκλήτου
τοὺς ἀμυγῆς καὶ τοὺς μικοῦς καλὰ νὰ τοὺς διαβάσῃ
καὶ νὰ τοὺς πῆ μαζὶ ἡμέλας : ἀμὴν καὶ εἰρήνη πᾶσι.

(Εἶπε, καὶ ὁ Περικλέταρος μὲ μακροκοῦρὰ ἔρπάζει
καὶ δένει τὸν Φασούλαρο καὶ τὸν κοφουμοσῆζει,
μὲ καὶ ὁ Φασούλαρος ὄρμη μ' ἔναν παλαιοπομφεραρο
στὸν ζυλίνο του σύντροφο, Ρομῆν τεληροψεραρο.)

'Στὸν ὄρονον τοῦ Σταδίου καὶ αὐξάν εἰκοσιτρία,
κατὰ φῶτος καὶ μέγας καὶ ἔλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῶς
καὶ ἔμποροραπτικῶς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπακιοάννου,
ποῦ ἴγνωσε τὸ γοῦστο κάθε πρωτεουσιάνου.
Αὐτὸς δὲ φέρνει κῦπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κῦπταιν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεμὰ ἴδική του,
καὶ ἔχει πελάτας τόσους κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμά του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχουν ἐλεγκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
καὶ κόψε με καὶ ῥάψε με καὶ ῥάψε με καὶ ῥάψε με,
καὶ κάνα με καθάραι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῆρη
'στοῦ Γεωργίου τὴν ψαλλίδα, 'στοῦ Γεωργίου τὴν βελόνα,
καὶ αὐτὴν ὑπερψοῦσε καὶ νῦν καὶ ἴσθης αἰῶνα.